

พระเมธีรัตโนดม เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี

เล่าเรื่อง คุณธรรม คุณวิเศษของหลวงปู่วัดปากน้ำ

แม้เราท่านทั้งหลายจะไม่ได้เกิดในยุคของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย แต่ก็นับว่ายังโชคดีที่เราได้พบเจอบุคคลในยุคต้นวิชาคือผู้ที่ได้อยู่ในยุคของหลวงปู่ จึงทำให้ได้ซักถามและซึมซับรับฟังเรื่องราวอันทรงคุณค่าในอดีต ซึ่งเป็นเรื่องราวที่หาฟังได้ยากอย่างยิ่ง และในฉบับนี้เราจะได้รับฟังเรื่องราวอานาภาพ คุณธรรม และคุณวิเศษของหลวงปู่จากบุคคลยุคต้นวิชาอีกท่านหนึ่ง คือ พระเดชพระคุณพระเมธีรัตโนดม เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี ซึ่งแม้กาลเวลาจะผ่านไปยาวนานเพียงใด แต่ความทรงจำนั้นยังประทับอยู่ในใจของท่านไม่มีวันลืมเลย

“อาตมาอยู่วัดปากน้ำ ในปีพุทธศักราช ๒๔๙๘ หลวงพ่อ (หลวงปู่วัดปากน้ำ) ท่านสร้างโรงเรียนปริยัติธรรมขึ้นมาหลังหนึ่ง ๓ ชั้น โดยใช้เงิน ๓ ล้าน ในสมัยนั้น หลังใหญ่ที่สุด ในฝั่งธนบุรี เป็นโรงเรียนพระปริยัติธรรมที่ใหญ่ที่สุด ไม่มีใครเทียบเท่าได้ แล้วก็อยู่สบายที่สุด พระเณรตั้ง ๕๐๐ - ๖๐๐ รูป ไม่ต้องบิณฑบาต หลวงพ่อท่านเลี้ยงได้หมด หลวงพ่อท่านตั้งใจที่จะส่งเสริมให้พระเณรได้เรียนฝ่ายปริยัติ ส่วนฝ่ายปฏิบัติหลวงพ่อท่านลงสอนเองเลย ในปีที่อาตมาไปอยู่ เป็นปีแรกที่หลวงพ่อเปิดสำนักเรียน อาตมาเป็นนักเรียนรุ่นแรกของวัดปากน้ำในสมัยนั้นเลย หลวงพ่อจะให้กำลังใจดีมาก ท่านส่งเสริมการเรียน

อย่างดียิ่ง ยิ่งเป็นสามเณรตัวเล็ก ๆ หลวงพ่อท่านให้ความเมตตาเป็นพิเศษ เริ่มจากการฉันข้าว ท่านก็จะจัดสามเณรเล็กๆ นั่งใกล้ๆ ท่าน แล้วท่านจะคอยดูอาหาร คือ โยมเขามาถวายอาหารท่านเยอะ ท่านก็ส่งต่อ คอยส่งภัตตาหารให้สามเณรวงโน้นวงนี้ ท่านมีอย่างไรก็แจกอย่างนั้น แล้วท่านก็คอยสนับสนุนสามเณรให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน หากคนไหนสอบได้เปรียญธรรม ๓ ประโยค ท่านก็จะจัดที่ฉันไว้ให้ต่างหากเป็นพิเศษ คือ ท่านจะยกย่องว่าสามเณรเปรียญนั่งฉันตรงนี้ แล้วสามเณรและพระที่ปฏิบัติได้ดวง ได้วิชาธรรมกาย ท่านก็จะจัดที่นั่งไว้อีกต่างหาก ท่านให้เกียรติอย่างนี้ทำให้พระเณรตั้งใจเรียนกันมาก

หลวงปู่ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรม

หลวงพ่อท่านเป็นพระมหาเถระที่เอาใจใส่พระเณรในวัด ท่านจะเดินตรวจตลอด ถึงเวลากลางคืนท่านจะเดินตรวจพระเณรว่าอยู่กันอย่างไร โดยที่เราไม่ค่อยจะรู้กันเลย เพราะหลวงพ่อกจะไปเงียบๆ เข้ามืดก็เหมือนกัน ดี ๕ หลวงพ่อจะออกตรวจวัด ดูพระดูเณร วันหนึ่งอาตมานั่งท่องหนังสืออยู่ที่เสาไฟฟ้าหน้ากุฏิ อยู่ๆ หลวงพ่อท่านก็เดินมาถามว่า “เณรๆ อยู่ที่ไหนนี่” ผมก็ชี้ว่าอยู่ที่โรงงานนั้นแหละครับ โรงงานนี้เป็นที่ทำงานของนายช่างที่มาสร้างโรงเรียนพระปริยัติ ๓ ชั้น ท่านก็ถามต่อว่า “ไม่มีที่อยู่อะหรือ”

อาตมาก็บอกไปว่า “มีครับ อยู่ที่โรงงานตรงนั้นครับ” แล้วก็ยังชี้ไปที่เดิมในโรงงาน ท่านก็นิ่ง ไม่พูดอะไร อยู่ต่อมาไม่กี่วัน หลวงพ่อก็สั่งให้สร้างกุฏิให้เนรอยู่เป็นกุฏิ ๒ แถวมุมแฝก หลวงพ่อท่านมีเมตตาสูงมาก ท่านอนุเคราะห์ทั้งอาหาร ทั้งที่อยู่ ให้เรามาตลอด แล้วท่านก็เคยพูดว่าตั้งใจเรียนกันนะ อยู่นี้ต้องเรียน ไม่เรียนไม่ได้ เรียนอย่างไรอย่างหนึ่ง เรียนปริยัติก็ได้ หรือจะเรียนปฏิบัติก็ได้ ถ้าใครเรียนทั้ง ๒ อย่างด้วย ก็ยิ่งดี แล้วท่านก็ให้กำลังใจ ท่านบอกว่าการศึกษาค้นหาเป็นคน ชีวิตคนถ้าไม่ได้เรียนรู้แบบนี้ ก็เหมือนชีวิตนก ชีวิตกา ยังไม่อาจจะจัดว่าเป็นสัตว์ประเสริฐได้ ต้องศึกษาเรียนรู้จึงจะเป็นคนที่สมบูรณ์ ต้องตั้งใจเรียน แล้วจะสร้างฐานะของเราให้ดีขึ้น ทางศาสนาก็มีปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ก็แล้วแต่บุญวาสนา คนไหนจะเรียนได้อย่างไรก็แล้วแต่บุญวาสนา แต่ต้องเรียน นี่ท่านย้ำเลย ท่านให้อิโรวาทอย่างนี้...

พระมหาเถระผู้ทรงคุณวิเศษอัจฉรรย์

หลวงพ่от่านเป็นพระมหาเถระที่ทรงคุณวิเศษน่าอัศจรรย์มาก อาตมาได้พบเห็นกับตัวเอง จากการที่ได้รับใช้ช่วยงานเวลาท่านรับแขก ครั้งหนึ่งตอนนั้น อาตมากำลังนั่งฉันทเพลอยู่ใกล้ๆ กับหลวงพ่от่านอยู่ๆ ก็มีแม่ชีเข้ามาหาท่าน และบอกว่า “หลวงพ่อเจ้าข้า ข้าวสารจะหมดแล้วนะเจ้าคะ มีฉันทอีกไม่กี่วันหรอกเจ้าคะ” พอฟังเสร็จท่านก็นิ่งหลับตาพักเดียว ท่านก็ลืมตาขึ้น แล้วกับบอกว่า “เออ ไม่เป็นไรหรอกเดี๋ยวก็มี พวกแกเนะเตรียมตัวไว้ก็แล้วกัน” ลึกพักเดียวอาตมาก็เห็นตาแป๊ะคนหนึ่ง แกนุงกางเกงขาก๊วย เข้าไปหาหลวงพ่อ แล้วกับบอกว่า “หลวงพ่อ อ้าวเจ้าข้ามาถวาย จะให้เอาไว้ที่ไหนดี ข้าวอยู่ในเรือ” หลวงพ่от่านกับบอกให้พระ เนร แม่ชี ไปช่วยกันขนข้าวอยู่ในเรือเป็นสิบๆ กระสอบเลย นี่ก็เป็นอานุกาของหลวงพ่от่านที่อาตมาเห็นจริงๆ กับตาและทันตาด้วย วันหนึ่งหลวงพ่อมาพูดในโบสถ์ว่า “พวกแกไม่ต้องกลัวอด วิชาธรรมกายจะเลี้ยงพวก

แกได้ตลอดไป วิชาของเราเป็นวิชาที่จริง ขอให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมเป็นพระแท้ แล้วก็ไม่มีวันอด” ท่านว่าอย่างนี้ ได้ยินได้ฟังมากับหู แล้วก็ไม่อดจริงๆ

หลวงปู่ผู้ปราบโรคภัย

อาตมาหาทางไปทำงานช่วยท่าน อยากอยู่ใกล้ๆ อยากให้หลวงพ่อรัก เพราะว่าเราจะไม่มีที่พึ่งพึ่งเลย อยากให้หลวงพ่อรักเมตตา อาตมาก็เลือกทำงานตรงที่ท่านรับแขก ไปช่วยเก็บกระโดนเท้าง กวาด แล่น้ำบ้าง อาตมาจึงได้เห็นอานุกาของหลวงพ่อในช่วงที่ท่านรับแขก ซึ่งช่วงเย็นจะมีญาติโยมไปพบท่าน หลังจากที่หลวงพ่от่านทำวัตรเย็นเสร็จแล้ว แต่ละคนไปถึงก็ไม่พูดพล่ามทำเพลงอะไรเลย เล่าให้ฟังว่า หนูเป็นโรคนั้น โรคนี้ มีอาการอย่างนั้น อย่างนี้ หลวงพ่อดูปากน้ำท่านกับบอกว่า “เออ..เขียนมาว่ามีอาการของโรคเป็นอย่างไรบ้าง” ท่านให้เขียนชื่อนามสกุลไปใส่ตู้ไว้ ตู้อยู่หน้ากุฏิของท่าน อาตมาและเพื่อนๆ ก็ไปช่วยกันเก็บจากตู้ แล้วเอาไปใส่ในโกเอาไว้ให้หลวงพ่อ แล้วท่านก็จะนำไปส่งในโรงงานทำวิชา เอาไปแก้ให้ในโรงงาน อาตมากับเพื่อนๆ ก็เคยคุยกันว่า หลวงพ่от่านจะรักษาอย่างไรนะ ก็ในเมื่อคนป่วยเขาก็อยู่กับคนละที่ แค่วินิจฉัยอาการไว้ มีอยู่วันหนึ่งอาตมาก็เห็นคนป่วยซึ่งหามกันมาหาหลวงพ่อ อาตมานั่งอยู่ห่างๆ จึงได้ยินไม่ค่อยชัด แต่พอจับใจความได้ว่า โยมไปโรงพยาบาลแล้วหมอก็รักษาให้แต่ไม่หาย และคำสุดท้ายหมอบอกว่าให้เตรียมตัวเตรียมใจ โยมก็เลยคิดถึงที่พึ่งสุดท้ายจึงมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มาให้หลวงพ่อรักษา พอพบหลวงพ่อแล้วท่านกับบอกว่า “ไปพักอยู่กับแม่ชีก่อน” อาตมาก็ไม่ทราบว่าหลวงพ่อรักษาอย่างไรไม่รู้เลย อยู่ๆ ก็เห็นโยมลุกขึ้นนั่งได้ แล้วก็ปฏิบัติธรรมไป อยู่ๆ มาโยมนั้นลุกเดินกลับบ้านไปเลย คือว่าหายอย่างน่าอัศจรรย์ ขนาดโรงพยาบาล ไม่รับแล้ว แต่หลวงพ่อรักษาให้หายได้...

.....

“ วันหนึ่งหลวงพ่อกำลังพูดในโบสถ์ว่า พวกแกไม่ต้องกลัวอด
วิชาธรรมกายจะเลี้ยงพวกแกได้ตลอดไป วิชาของเราเป็นวิชา
ที่จริง ขอให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมเป็นพระแท้ แล้วก็จะไม่มีวันอด ”

อานภาพพระของขวัญ

หน้าที่อีกอย่างหนึ่ง...ตอนอยู่ดูแลที่รับแขกของหลวงพ่อก็คือเก็บดอกมะลิ เวลาใครไปกราบหลวงพ่อก็ต้องมีดอกมะลิไปด้วย เพราะหลวงพ่อบอกว่าดอกมะลิเป็นดอกไม้บริสุทธิ์ สีสวย กลิ่นก็สะอาด ท่านถือว่าดอกมะลิเป็นดอกไม้บูชาพระ อาตมาก็ทำหน้าที่เก็บดอกไม้ที่เขาถวายหลวงพ่อกับมาตากแดดให้แห้ง แล้วก็บิดให้ละเอียด เพราะว่าหลวงพ่อบอกว่าท่านจะให้นำมาผสมในพระของขวัญ ส่วนเส้นผมอาตมาจะมีหน้าที่เก็บเส้นผมของท่านเวลาท่านปลงผม โดยจะต้องมีหนังสือพิมพ์รองปูพื้นไว้เพื่อจะเก็บเส้นผมทุกเส้นไว้

พระของขวัญนั้น หลวงพ่อบอกเคยสั่งเอาไว้ว่ามึงอย่าไปรับแขกแล้ว ท่านให้ไปรับเฉพาะตัว คนละองค์ รับไปเผื่อกันไม่ได้ เพราะว่าทุกองค์มีเจ้าของถึงหายไปก็ให้ไปอธิษฐานเอาเอง ตั้งจิตอธิษฐานเอาเดี๋ยวก็กลับมาเอง ท่านสั่งของท่านไว้อย่างนั้นอาตมาก็เคยพบเห็นกับตา ครั้งหนึ่งมีโยมคนหนึ่งไปหาหลวงพ่อบอกว่า “อ้าว..เคยให้ไปแล้วไง” โยมก็บอกว่า “มันหายไปแล้วครับหลวงพ่อกับผมอยากจะอีกสักองค์หนึ่ง” หลวงพ่อก็บอกว่า “ไม่ได้หรอกต้องไปอธิษฐานเอา เดี๋ยวก็กลับมาเอง” น่าอัศจรรย์

คนมารับพระท่านก็หลายหมื่นคน แต่ท่านก็ยังจำได้ว่าท่านให้คนนี้ไปแล้ว หลวงพ่อบอกว่า พระของท่านเป็นพระที่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่ทำเพื่อเป็นธุรกิจการค้า แต่เพื่อเป็นของขวัญให้กำลังใจแก่ผู้ที่มีศรัทธา จะได้ระลึกนึกถึงบุญได้...

คุณธรรมของหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร

หลวงพ่อบอกท่านเป็นพระมหาเถระที่เป็นต้นแบบของความประหยัด ท่านเลี้ยงพระเลี้ยงเณรได้เยอะแยะแต่ส่วนตัวท่านประหยัด ซึ่งอาตมาได้เคยพบเห็นคุณธรรมข้อนี้ของท่าน โดยสังเกตจากลูกศิษย์ก้นกุฏิของท่าน ที่ชื่อโยมประยูร ซึ่งโยมท่านนี้จะเดินติดตามหลวงพ่อเสมอๆ อย่างเช่น ในเวลาหลวงพ่อดำเนินเข้าฉันทเพล ลูกประยูรก็จะเดินตาม อยู่มาวันหนึ่ง อาตมาเห็นโยมประยูรนั่งเย็บจีวร ก็เลยเข้าไปถามว่า “โยมทำอะไร” โยมก็บอกว่า “เย็บจีวรให้หลวงพ่อบิดปากน้ำ” “แล้วจีวรเป็นอะไรหรือ” “อ้อ..มันขาดตรงตะเข็บ ก็เย็บให้หลวงพ่อบิดปากน้ำ” ตอนนั้นอาตมาก็คิดว่า “โอ้หลวงพ่อบอกว่าท่านประหยัด ขนาดจีวรขาดท่านยังเย็บใช้” อยู่มาวันหนึ่งก็ได้อีก โยมประยูรนั่งเย็บรองเท้าฟองน้ำ ก็ถามว่า “โยมทำอะไร” ทั้งๆ ที่เห็นก็ชวนคุยและโยมก็บอกว่า “เย็บรองเท้าให้หลวงพ่อบิดปากน้ำ” “รองเท้าเป็นอะไรหรือ” “ก็หัว

รองเท้าหลุด จึงเอาหัวมาใส่ใหม่ แล้วก็เย็บให้เหมือนเดิม” อาตมาฟังแล้วก็ศรัทธาว่า หลวงพ่อของเราไม่ธรรมดา ท่านเป็นต้นแบบจริงๆ ท่านเป็นสุดยอดพระผู้ประหยัดในการใช้สิ่งของต่างๆ แม้กระทั่งพระ เณร สบได้ที ๑ ที ๒ สบเปรียญได้ หลวงพ่อท่านจะมีผ้าไตรแพรอย่างดีถวาย แต่ว่าตัวท่านเองกลับใช้ของที่ปะแล้วปะอีก ถึงแม้จะมีโยมมาสร้างตึกให้ท่านอยู่ ชื่อว่า ตึกมงคลเทพมุนี แต่ว่าท่านไม่อยู่ ยังคงอยู่กุฏิเดิมของท่าน

ผู้เห็นคุณค่าของเวลา

นอกจากท่านจะประหยัดแล้ว คุณธรรมอีกอย่าง ที่พบเป็นประจำทุกวันคือเรื่องเวลา ท่านจะรักษาเวลามาก จะตรงเวลาจริงๆ ถึงเวลาตีระฆังฉันเช้าฉันเพล ท่านก็จะเดินนำหน้าพระเณร หลวงพ่อท่านไม่ฉันที่กุฏิ เข้าก็ไปลงฉันที่ศาลา เพลก็ไปฉันที่ศาลา ท่านจะเดินนำหน้าภิกษุ สามเณร ทั้งหลายเป็นประจำ ในการทำวัตรสวดมนต์เหมือนกัน ออกจากศาลาฉันเสร็จ ท่านจะเข้าโบสถ์เลย ให้โอวาทกับพระภิกษุ สามเณร วันละเล็กน้อยทุกวัน เรื่องลงอุโบสถเหมือนกัน ปาฏิโมกข์หลวงพ่อก็ไม่ขาดเลย ท่านจะลงเป็นประจำ จะมีพระผู้สวด แล้วหลวงพ่อก็จะนั่งประนมมือฟังพระสวดปาฏิโมกข์ ตอนนั้นอาตมาเป็นเณรมองไม่เห็น แต่พระที่ลงโบสถ์มาเล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อท่านไหว้พระผู้สวดปาฏิโมกข์ แม้พระผู้นั้นเป็นลูกศิษย์ของท่านเองในวัด ท่านให้ความสำคัญเหมือนเป็นตัวแทนพระบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังกล่าวเกี่ยวกับเรื่องสิกขาบท ข้อวัตรปฏิบัติที่พระภิกษุจะพึงกระทำมีอะไรบ้าง หลวงพ่อเคารพในพระธรรมวินัยอย่างยิ่ง คุณธรรมของท่านนั้นมีอยู่มากมาย...

หล่อหลอมให้รักการปฏิบัติธรรม

หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านจะมีวิธีการทำให้พระเณรรักการปฏิบัติธรรม ให้เราอยากปฏิบัติธรรมด้วยตัวของเราเอง คือเกิดฉันทะ เกิดความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะนั่งธรรมะโดยหลวงพ่อดัดปากน้ำท่านพูดว่า ใคร

อยากเรียนเก่งต้องฝึกสมาธิ ทำสมาธิแล้วจะเรียนเก่ง ความทรงจำจะดี เรื่องนั่งสมาธิหลวงพ่อดัดปากน้ำท่านชอบมาก และท่านจะตั้งใจเมื่อเห็นสามเณรเล็กๆ ไปนั่งสมาธิกัน โดยท่านจะแสดงอาการยิ้มนิดๆ แล้วก็แนะนำว่า “เณรนั่งดีๆ นะ นั่งตัวตรงๆ ตั้งตัวตรงอย่าฟุ้งผา ตั้งกายให้ตรง ทำใจให้ดี วิชานี้จะช่วยนะ เป็นวิชาพิเศษทำให้เรียนดี ถ้าใครทำสมาธิได้จะเรียนได้ จะสอบได้ ชีวิตอนาคตจะสดใส” หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านพูดอย่างนี้ อาตมาจึงอยากนั่งสมาธิอยากเรียนเก่ง ก็ไปปฏิบัติธรรมทุกๆ วัน ๑ หุ้มนะ ไปนั่งในโบสถ์กับหลวงพ่อดัดปากน้ำ ปฏิบัติธรรมด้วยกัน การปฏิบัติธรรมในโบสถ์นั้นจะมีทั้งพระ เณร แม่ชี เข้าไปในโบสถ์ ก็นั่งกันคนละฝั่ง คนไหนได้วิชาธรรมกายก็อยู่ใกล้ๆ หลวงพ่อดัดปากน้ำ แล้วท่านจะสอนวิธีปฏิบัติตามฐานทั้ง ๗ ท่านจะเน้นศูนย์กลางกาย จุดกึ่งกลางกายเหนือสะดือ ๒ นิ้วมือ ให้เพ่งตรงนั้น หยุดตรงนั้น หยุดนะเป็นตัวสำเร้จ นึกให้เห็นดวงให้ได้ใจจะได้ไม่ฟุ้งซ่าน ถ้าใครหยุดใจได้จะปรากฏเป็นดวงใสแจ่มโตเท่ากับแก้วตา ขยายโตเท่ากับดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ ไส้สะอาดเหมือนเพชร ไม่มีขีดข่วนคล้ายขนแมว นี่ก็เป็นคำพูดของหลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาสิเจริญ ท่านจะพูดอย่างนี้ อยู่เสมอ ทำให้เราอยากปฏิบัติธรรม...

นิทานของหลวงพ่อดัดปากน้ำ

ในสมัยที่อาตมาอยู่ที่วัดปากน้ำนั้น มีพระ มีเณร แม่ชี อยู่รวมกันพันกว่าคน ไม่มีเรื่องราวทะเลาะเบาะแว้งกันเลย มีความสามัคคี ต่างเคารพเชื่อฟังกันตามวิยวุฒิ ตามคุณวุฒิ สามเณรทุกรูปที่ไปอยู่วัดปากน้ำนั้นจะต้องอยู่ในปกครองของพระองค์ใดองค์หนึ่ง การอยู่ก็เป็นเขตกัน ตั้งแต่หน้าวัดไปเป็นเขตแม่ชี ห้ามพระ เณรไปทางนั้น โบสถ์มาดังนี้ เป็นเขตพระ เณร ห้ามแม่ชีผ่านทางนี้ ต่างก็แยกกันอยู่คนละฝั่งอย่างสันติ อยู่กันอย่างฉันพี่น้อง อาตมาชอบนิทานของหลวงพ่อดัดปากน้ำ ท่านจะ

“ วิชาธรรมกายเป็นวิชาเป็น ไม่ใช่วิชาตาย คือมีชีวิต มีแต่ความเจริญงอกงาม มีชีวิต มีชีวา ไม่ใช่ของตาย ตั้งใจ รักษาแล้วจะครอบคลุมทั้งประเทศ ครอบคลุมทั้งโลก ”

เล่านิทานอยู่เรื่องหนึ่ง นิทานเรื่องสัตว์ ๓ ตัว ก็มี ช้าง ลิง นกกระโทก ท่านเล่าว่า มีช้างตัวหนึ่งไป อาศัยต้นไทรต้นหนึ่งอยู่สุขสบาย เพราะอยู่ตัวเดียว ไม่ต้องไปวุ่นวายกับใคร อยู่ต่อมาวันหนึ่ง มีลิงน้อย น่ารักตัวหนึ่งมาอาศัยอยู่ด้วย ก็เริ่มมีปัญหา เริ่ม ทะเลาะกัน เริ่มแย่งที่ สัตว์ทั้ง ๒ เริ่มทะเลาะกัน ต่อมาเมื่อนกกระโทกตัวหนึ่งมาอาศัยอยู่ที่ต้นไทรนั้นด้วย คราวนี้ก็ทะเลาะกันใหญ่เลย ก่อนนอนก็ทะเลาะกัน ตื่นนอนทะเลาะกันอีก ก่อนจะไปหากินก็ทะเลาะกัน ต่อมาสัตว์ทั้ง ๓ ก็มาประชุมกันเลือกว่าใครจะเป็น หัวหน้า ต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า หัวหน้าจะต้อง มีอายุมาก แล้วจะเอาอะไรเป็นเกณฑ์ เอาว่า ช้าง ลิง นกกระโทก ใครเกิดก่อนกัน โดยเอาต้นไทรเป็น เครื่องตัดสิน ระหว่างช้างกับต้นไทรใครเกิดก่อน ระหว่างลิงกับต้นไทรใครเกิดก่อน ระหว่างนกกระโทก กับต้นไทรใครเกิดก่อน สรุปแล้วนกกระโทกเป็นพี่ใหญ่ และในที่สุดสัตว์ทั้ง ๓ ตัว ก็อยู่กันอย่างสงบสุข เข้าออกไปหากิน ลิงซึ่งเป็นพี่คนกลาง ก็นั่งบนหลัง ช้างซึ่งเป็นน้องเล็กแต่ตัวใหญ่ นกกระโทกก็นั่งบน ไหล่ลิง เรียงกันตามลำดับอาวุโส สัตว์ ๓ ตัวไป หากินในป่า เย็นกลับมาก็พักที่ต้นไทรนั้น อยู่กันอย่างสงบไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันอีกเลยนี่ หลวงพ่อ ท่านเล่าให้ฟังสนุกมาก แล้วท่านก็ขอบเล่าบ่อยๆ เพื่อจะตอกย้ำซ้ำเติมอาตมาเลยจำได้...

**ต่อไปวิชาธรรมกายจะครอบคลุม
ทั้งประเทศ ครอบคลุมทั้งโลก**

อาตมามีความสุขมากที่ได้อยู่ใกล้ชิดคอยรับใช้ หลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเคยพูด

ไว้ว่า “พวกแกคอยดูต่อไปเถอะ วิชาธรรมกายต่อไป จะคลุมทั้งประเทศ” คำว่า คลุมทั้งประเทศ คือจะทำให้ผู้มีบุญทั้งประเทศตื่นตัวสนใจที่จะปฏิบัติธรรม และท่านบอกต่ออีกนะว่า “ถ้าตั้งใจปฏิบัติกันจริงๆ จะคลุมได้ทั้งโลกเลย” เดียวนี้ก็เป็นอย่างที่ท่านหลวงพ่อก่อนเคยพูดไว้ อาตมาได้ยินเรื่องการดักบาตรพระ เป็นหมื่นๆ แสนๆ และเรื่องดาวธรรมไปต่างประเทศ อาตมานึกถึงที่หลวงพ่อดักปากน้ำท่านพูดว่า วิชาของท่านจะครอบคลุมทั้งประเทศ ทั้งโลก ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็เป็นจริงๆ วิชาธรรมกายเป็นวิชาเป็น ไม่ใช่ วิชาตาย คือมีชีวิต มีแต่ความเจริญงอกงาม มีชีวิต มีชีวา ไม่ใช่ของตาย ตั้งใจรักษาแล้วจะครอบคลุมทั้งประเทศ ครอบคลุมทั้งโลก

แม้พวกเราทั้งหลายจะเกิดไม่ทันในยุคของท่าน แต่เราได้เกิดทันในยุคที่หล่อรูปกายของท่านด้วยทองคำ ในวันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม ที่ผ่านมานี้ ซึ่งเป็นบุญอันยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นได้ยาก และจะเป็นผลให้ วิชาธรรมกายขยายไปได้ทั่วประเทศ ทั่วโลก อย่างรวดเร็ว และในวันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันทอดกฐินสามัคคี คือโอกาสอันเป็นมงคลยิ่ง ที่พวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์จะได้ ร่วมกันทอดกฐินบูชาธรรมหลวงปู่ ซึ่งเป็นครั้งแรก ในประวัติศาสตร์ของวัดพระธรรมกาย เพื่อเป็นการฉลองชัยในการกลับคืนชีวาของพระเดชพระคุณ หลวงปู่ด้วยรูปกายทองคำ พร้อมกับรับพระของขวัญ รุ่งรอยโคตรโคตร ที่มีจิวรทองของหลวงปู่อยู่คู่กับ พระของขวัญด้วยไว้ระลึกันถึงบุญ ..ขอเชิญสาธุชน ผู้มีบุญจากทั่วโลกมาร่วมกันสร้างบารมีครั้งสำคัญ เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามที่มีอาภรณ์เลื่อน